

+ Μέγεθος Γραμμάτων - Εκτύπωση\Αποθήκευση

702/2012 ΔΕΦ ΑΘ (668129)**(Α΄ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ)**

Συνεκδίκαση αντίθετων εφέσεων λόγω συνάφειας. Αγωγή για χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης, κατ' αρ.105 ΕισΝΑΚ, από τη δολοφονία αστυνομικού συγγενούς των εναγόντων, από τρομοκρατική ενέργεια. Απαραδέκτως στρέφεται η έφεση κατά του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη, ο οποίος δεν νομιμοποιείται παθητικώς. Πολύ αυξημένοι οι κίνδυνοι της αποστολής του θανόντος αστυνομικού (φύλακα μάρτυρος κατηγορίας σε δίκη για την τρομοκρατία). Τα όργανα Διοίκησης της Ε.Α. δεν έκαναν καμία συγκεκριμένη προσπάθεια να αποτραπεί ή τουλάχιστον να μειωθεί ο πιθανότατος κίνδυνος της οποιαδήποτε τρομοκρατικής επιθέσεως κατά της ομάδας των αστυνομικών, που είχε αναλάβει την ανωτέρω φύλαξη. Έτσι αυτοί συνέχιζαν να εκτελούν ένας - ένας (αποδυναμωμένοι) την υπηρεσία τους χωρίς να αντικαθίστανται συχνά από άλλους (μη «γνωστούς» στους περιοίκους) συναδέλφους τους, μένοντας κυρίως μέσα στο σταθμευμένο όχημα τους (που επίσης δεν άλλαζε συχνά). Κρίση ότι υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ των ανωτέρω παραλείψεων της ΕΑ και της επελθούσας ζημίας στους συγγενείς (ηθική βλάβη - ψυχική οδύνη) και γεννάται ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση. Ποίοι θεωρούνται «μέλη» της οικογένειας. Δέχεται εν μέρει την έφεση κατά της υπ'αρ. 1690/11 απόφασης του Τρ.Δ.Πρ. ως προς την 1η, 2η, και 5η εκκαλούσα. Απορρίπτει την έφεση του Δημοσίου.

Αριθμός απόφασης 702/2012

ΤΟ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Τμήμα 12ο Τριμελές

Αποτελούμενο από τους: Ευαγγελία Ανδρέου, Πρόεδρο Εφετών Δ. Δ., Σταύρο Αναστασόπουλο και Γερασιμία Γαλανού - Εισηγήτρια, Εφέτες Διοικητικών Δικαστηρίων και Γραμματέα τη Μάρθα Παπανδρεάδη, δικαστική υπάλληλο,

συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 16 Ιανουαρίου 2012 για να δικάσει: Α) την από 4 Ιουλίου 2011 (ΑΒΕΜ: 2979/201 1) έφεση:

των: 1) -και 5), κατοίκου Γαλατσίου Αττικής (οδός αριθ. ...), οι οποίοι παραστάθηκαν με τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Βασίλειο Παπαβασιλείου, σύμφωνα με την από 10-1-2012 έγγραφη δήλωση του άρθρου 133 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ.,

κατά του Ελληνικού Δημοσίου, εκπροσωπούμενου από τους Υπουργούς Οικονομικών και Προστασίας του Πολίτη, για τους οποίους παραστάθηκε ο Δικαστικός Αντιπρόσωπος του Ν.Σ.Κ. Δημήτριος Λιακόπουλος, σύμφωνα με την από 13-1-2012 έγγραφη δήλωση του άρθρου 133 παρ. 2 του Κ. Δ. Δ.,

κ α ι Β) την από 16 Ιουλίου 2011 (ΑΒΕΜ: 2980/2011) έφεση: του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών και παραστάθηκε ως ανωτέρω

κατά των 1), για τον εαυτό της και 2) ως νόμιμης εκπροσώπου της ανήλικης θυγατέρας της, κατοίκων Γαλατσίου Αττικής (οδόςαριθ.), 3)και 4) κατοίκων Γαλανάδου Νάξου,

οι οποίοι παραστάθηκαν, ως ανωτέρω.

Το Δικαστήριο,
μελέτησε τη δικογραφία και
σκέφτηκε σύμφωνα με το νόμο

1. Επειδή, με την πρώτη κρινόμενη έφεση, για την οποία καταβλήθηκαν τα παράβολα 1139943, 2962408/2011, 1231452-455, 3227622-625/13-2-2012 ειδικά έντυπα), οι πέντε εκκαλούντες ζητούν να τροποποιηθεί η 1690/2011 οριστική απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία η από 23-2-2010 αγωγή τους κατά του εφεσίβλητου Ελληνικού Δημοσίου

έγινε εν μέρει μόνο δεκτή, ως προς τους τέσσερις, ενώ απορρίφθηκε ως προς την πέμπτη εκκαλούσα. Ειδικότερα, με την αγωγή αυτή, οι τέσσερις εκκαλούντες, σύζυγος, θυγατέρα και γονείς του δολοφονηθέντος υπαρχιφύλακα, καθώς και η πέμπτη, πεθερά αυτού, ζητούσαν από το Δημόσιο χρηματική αποζημίωση λόγω της ψυχικής οδύνης που δοκίμασαν από την απώλεια του δολοφονηθέντος συγγενούς τους, ύψους 1.000.000 ευρώ για τον καθένα από τους τέσσερις και 300.000 ευρώ για την πέμπτη, νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής και μέχρι την εξόφληση. Εξάλλου, με την αντίθετη κρινόμενη έφεση του Ελληνικού Δημοσίου, για την οποία δεν απαιτείται από το νόμο η καταβολή παραβόλου, ζητείται να εξαφανισθεί, άλλως να μεταρρυθμισθεί, η ίδια ανωτέρω πρωτόδικη απόφαση, κατά το μέρος που με αυτήν έγινε δεκτή η ένδικη αγωγή και το εκκαλούν Δημόσιο: α) υποχρεώθηκε να καταβάλει, στη σύζυγο και στην θυγατέρα του από 130.000 ευρώ σε κάθε μία και από 100.000 ευρώ σε καθένα από τους γονείς του και β) αναγνωρίστηκε ότι το Δημόσιο οφείλει να καταβάλει επιπλέον ποσό 20.000 ευρώ σε κάθε μία από τις δύο πρώτες, όλα δε τα ποσά νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

2. Επειδή, καταρχάς, η πρώτη ανωτέρω έφεση απαραδέκτως στρέφεται και κατά του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη, ο οποίος δεν νομιμοποιείται παθητικώς, δεδομένου ότι το Δημόσιο εκπροσωπείται στην παρούσα δίκη μόνο από τον Υπουργό των Οικονομικών, όπως ορίζει το άρθρο 25 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔΔ. ν. 2717/1999, ΦΕΚ: Α` 97). Εξάλλου, οι δύο αυτές, αντίθετες κατά το περιεχόμενο και τα αιτήματα τους, εφέσεις πρέπει να συνεκδικασθούν, ενόψει του ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις της συνάφειας, σύμφωνα με τα άρθρα 122 παρ. 2 και 125 του ΚΔΔ.

3. Επειδή, στο άρθρο 105 του Εισ.Ν.Α.Κ. ορίζεται ότι: «Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του Δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το Δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός εάν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος..... Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται ειδική αδικοπραξία δημοσίου δικαίου, κατά την οποία γεννάται ευθύνη του Δημοσίου, όχι μόνον όταν με σχετική πράξη ή παράλειψη των οργάνων αυτού παραβιάζεται συγκεκριμένη διάταξη νόμου, αλλά και όταν, εξαιτίας υλικών ενεργειών ή παραλείψεων των οργάνων των δημοσίων υπηρεσιών, δεν εκτελούνται προσηκόντως τα, προσιδιάζοντα στη συγκεκριμένη υπηρεσία, ιδιαίτερα καθήκοντα και οι υποχρεώσεις που υπαγορεύονται γενικώς από την κείμενη νομοθεσία και τους κανονισμούς, σύμφωνα με τα δεδομένα της κοινής πείρας και τις αρχές της καλής πίστωσης. Απαιτείται, όμως, η συνδρομή και των λοιπών προϋποθέσεων του νόμου, όπως η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της παράνομης πράξεως ή παραλείψεως ή υλικής ενέργειας και της επελθούσας ζημίας (ΑΕΔ: 5/1995, πρβλ. ΣτΕ: 1352/2011, 2986/2009, 1677/2008, 1413, 2100/2006, 2818/2005, 2727/2003, 2463/1998 κ.α). Υπάρχει δε, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, αιτιώδης σύνδεσμος, αν η πράξη ή η παράλειψη ή η υλική ενέργεια είναι επαρκώς ικανή, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει τη ζημία (πρβλ. ΣτΕ: 1352/2011, 1023-1025/2005, 449/2002 κ.α).

4. Επειδή, εξάλλου, στο άρθρο 8 του ν. 2800/2000 «Αναδιάρθρωση υπηρεσιών Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, σύσταση Αρχηγείου Ελληνικής Αστυνομίας κ. α» (ΦΕΚ Α` 41), ορίζεται, μεταξύ των άλλων, ότι: «1. Η Ελληνική Αστυνομία..... έχει ως αποστολή: α. Την εξασφάλιση της δημόσιας ειρήνης και ευταξίας..... β. Την πρόληψη και καταστολή του εγκλήματος και την προστασία του Κράτους και του δημοκρατικού πολιτεύματος, στα πλαίσια της συνταγματικής τάξης, που περιλαμβάνει την άσκηση της αστυνομίας δημόσιας και κρατικής ασφάλειας. 2..... 3..... 4..... 5. Η άσκηση της αστυνομίας δημόσιας ασφάλειας περιλαμβάνει ιδίως: α. Τη δίωξη των εγκλημάτων κατά της ζωής, της προσωπικής ελευθερίας,..... στ. Την επιτήρηση των τόπων όπου συχνάζουν οι ύποπτοι διάπραξης εγκλημάτων και τον έλεγχο των προσώπων αυτών.....». Στο δε επόμενο άρθρο 9 ορίζεται ότι: «1. Η Ελληνική Αστυνομία αποτελεί ιδιαίτερο ένοπλο Σώμα Ασφάλειας και λειτουργεί με τους δικούς της οργανικούς νόμους. Για την εκτέλεση της αποστολής της εφοδιάζεται με τα αναγκαία μέσα και εξοπλισμό. Το αστυνομικό προσωπικό της έχει ιδιαίτερη ιεραρχία, αντίστοιχη της στρατιωτικής, και δικούς του κανόνες πειθαρχίας και δεν εφαρμόζονται στο προσωπικό αυτό οι διατάξεις που αφορούν τους δημόσιους πολιτικούς υπαλλήλους. 2. Όλες οι Υπηρεσίες της Ελληνικής Αστυνομίας και το προσωπικό της τελούν σε διαρκή ετοιμότητα για την πρόληψη και καταστολή του εγκλήματος, την προστασία του δημοκρατικού πολιτεύματος και της έννομης τάξης και την αντιμετώπιση έκτακτων αναγκών. Το αστυνομικό προσωπικό, οι συνοριακοί φύλακες και οι ειδικοί φρουροί θεωρούνται ότι βρίσκονται σε διατεταγμένη υπηρεσία, σε κάθε περίπτωση που καθίσταται αναγκαία η παρέμβαση τους. 3. Το προσωπικό του τελευταίου εδαφίου της προηγούμενης παραγράφου εκπαιδεύεται στη χρήση όπλων και ειδικών μέσων και μηχανημάτων και φέρει για την άσκηση των καθηκόντων του κατάλληλο οπλισμό, εφόδια και μέσα. 4.....». Περαιτέρω δε, στο άρθρο 29 του π.δ. 14/2001 «Οργάνωση Υπηρεσιών της ΕΛΑΣ» (ΦΕΚ: Α` 12), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 του π.δ. 107/2007 (ΦΕΚ: Α` 136, διορθ. Α` 145), ορίζεται, εκτός των άλλων, ότι: «1. Η Διεύθυνση Αντιμετώπισης Ειδικών Εγκλημάτων Βίας

(Δ.Α.Ε.Ε.Β.) έχει ως αποστολή την αντιμετώπιση των ειδικών εγκλημάτων βίας (τρομοκρατικών και εξτρεμιστικών εγκληματικών ενεργειών). Η Δ.Α.Ε.Ε.Β. διαρθρώνεται στα εξής Τμήματα: 1° Τμήμα Αντιμετώπισης Εσωτερικής Τρομοκρατίας. 2°....3°.... 4° Τμήμα Επιχειρήσεων και Ειδικών Ελέγχων. 5°....6°....2. Το Τμήμα Αντιμετώπισης Εσωτερικής Τρομοκρατίας είναι αρμόδιο για την αναζήτηση, συλλογή, επεξεργασία και αξιοποίηση πληροφοριών για εγκληματικές δραστηριότητες ημεδαπών και αλλοδαπών ατόμων και κυρίως οργανωμένων ομάδων, καθώς και για την παρακολούθηση των δραστηριοτήτων αυτών, με σκοπό την πρόληψη και καταστολή τρομοκρατικών ενεργειών που στρέφονται γενικά κατά της ασφάλειας του κράτους και του δημοκρατικού πολιτεύματος... 34..... 5. Το Τμήμα Επιχειρήσεων και Ειδικών Ελέγχων έχει τις ακόλουθες αρμοδιότητες: α. Τη μέριμνα για τη λειτουργία κέντρου επιχειρήσεων, επί 24ώρου βάσεως, τη συλλογή πληροφοριών που σχετίζονται, με την Αποστολή της Δ.Α.Ε.Ε.Β. και τη διαβίβαση αυτών, αρμοδίως, για αξιοποίηση κατά περίπτωση β.....».

5. Επειδή, από το συνδυασμό των προεκτεινόμενων διατάξεων προκύπτει ότι οι αστυνομικοί και, ιδιαιτέρως οι υπηρετούντες στη Δ.Α.Ε.Ε.Β. και στο Τμήμα Αντιμετώπισης Εσωτερικής Τρομοκρατίας της ενλόγω Διευθύνσεως, αντιμετωπίζουν αυξημένους κινδύνους που, οπωσδήποτε, είναι συνυφασμένοι με την εκτέλεση της υπηρεσίας που τους έχει ανατεθεί. Ομως, για το λόγο αυτό, πρέπει η Διοίκηση της Αστυνομίας να μεριμνά ώστε οι ενλόγω αστυνομικοί να είναι άρτια εκπαιδευμένοι (ακόμα και σε σχέση με συναδέλφους τους που υπηρετούν σε λιγότερο επικίνδυνες θέσεις) στη χρήση όπλων, ειδικών μέσων, μηχανημάτων, κλπ. και να φέρουν τον κατάλληλο οπλισμό, καθώς όλα τα άλλα εφόδια και τα μέσα που απαιτούνται για την αποτελεσματική άσκηση των καθηκόντων τους. Τούτο δε, αφενός για την πρόληψη και καταστολή των ειδικών εγκλημάτων βίας (όπως οι τρομοκρατικές ενέργειες), την προστασία του δημοκρατικού πολιτεύματος και την ασφάλεια των πολιτών, αφετέρου δε για τη δική τους προστασία και την ελαχιστοποίηση των κινδύνων που καλούνται να αντιμετωπίσουν. Από αυτά παρέπεται, συνεπώς, ότι γεννάται ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση, κατά το άρθρο 105 του Εισ.Ν.Α.Κ., από πράξεις ή παραλείψεις ή υλικές ενέργειες που έγιναν κατά παράβαση των διατάξεων των άρθρων 9 παρ. 2-3 του ν. 2800/2000 και 29 του π.δ. 14/2001, δηλαδή: Από τη μη λήψη εκ μέρους της Διοικήσεως όλων των επιβεβλημένων και πρόσφορων μέτρων που προσιδιάζουν στη συγκεκριμένη υπηρεσία και στην ελαχιστοποίηση των πιθανών κινδύνων που αντιμετωπίζουν τα ανωτέρω αστυνομικά όργανα και, μάλιστα, όταν τέτοιες παραλείψεις έχουν ως αποτέλεσμα ή συμβάλλουν σημαντικά σε δολοφονία αστυνομικού κατά την εκτέλεση τέτοιας υπηρεσίας.

6. Επειδή, περαιτέρω, για τις αδικοπραξίες του άρθρου 105 του Εισ.Ν.Α.Κ εφαρμόζονται συμπληρωματικώς τα άρθρα 297 επ. και 914 επ. του Αστικού Κώδικα περί της ευθύνης προς αποζημίωση (πρβλ. ΣτΕ: 2559/2007, 2100/2006, 2727/2003, 449, 2528/2002, 3632/2001 κ. α), ειδικότερα δε, το άρθρο 932 ορίζει ότι: «Σε περίπτωση αδικοπραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη κατά την κρίση του χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης....Σε περίπτωση θανάτωσης προσώπου, η χρηματική αυτή ικανοποίηση μπορεί να επιδικαστεί στην οικογένεια του θύματος λόγω ψυχικής οδύνης». Κατά την διάταξη αυτή, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη, κατά την κρίση του, χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, η οποία αποσκοπεί στην ηθική παρηγοριά και την ψυχική ανακούφιση του παθόντος, παρέχεται δε στο δικαστήριο η ευχέρεια, ύστερα από εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και λογικής, να επιδικάσει ή όχι χρηματική ικανοποίηση και συγχρόνως να καθορίσει το ποσό αυτής, κατά ελεύθερη κρίση. Εξάλλου, η αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος) επιβάλλει, κατά την στάθμιση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των μερών, να λαμβάνεται υπόψη η εκάστοτε αντιστοιχία μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του επιδιωκόμενου σκοπού. Ετσι, σε περίπτωση προσδιορισμού του ποσού της χρηματικής ικανοποίησης λόγω ψυχικής οδύνης, σε περίπτωση θανάτου, για την ψυχική ανακούφιση των μελών της οικογένειας του θανόντος, όσο τούτο είναι δυνατό, το δικαστήριο της ουσίας δεν πρέπει ούτε να υποβαθμίζει την απαξία της πράξεως, επιδικάζοντας υπερβολικά χαμηλό ποσό ούτε να καταλήγει, με ακραίες εκτιμήσεις, στον υπέρμετρο πλουτισμό του ενός μέρους, γιατί αυτό υπερακοντίζει το σκοπό του νομοθέτη, που απέβλεψε στην αποκατάσταση της κοινωνικής ειρήνης που διαταράχθηκε από την παράνομη πράξη ή παράλειψη, κλπ. (πρβλ. ΣτΕ: 2559/2007, 2100, 3256/2006, 2723/2003 κ.α - βλ. και Ολομ. Α.Π.: 6/2009, 43/2005 κ.α). Τέλος, κατά την έννοια της ανωτέρω διατάξεως, στην οικογένεια του θύματος περιλαμβάνονται οι εγγύτεροι και στενά συνδεδεμένοι με τον θανόντα συγγενείς που δοκιμάσθηκαν ψυχικά από την απώλεια του και στην ανακούφιση του πόνου των οποίων στοχεύει η ενλόγω διάταξη. Είναι δε αδιάφορο, αν τα πρόσωπα αυτά συγκατοικούσαν με τον θανόντα ή διέμεναν χωριστά, αρκεί να διαπιστώνεται η ύπαρξη, κατά την εκτίμηση του δικαστηρίου της ουσίας, αισθημάτων αγάπης και στοργής μεταξύ αυτών και του θανόντος, όταν αυτός ζούσε, η ανυπαρξία των οποίων μπορεί να οδηγήσει σε αποκλεισμό, είτε όλων, είτε ορισμένων από τα ανωτέρω πρόσωπα από την επιδίκαση της χρηματικής ικανοποίησης (ΣτΕ: 2986/2009, Α.Π.: 10/2011 Ολομ., 21/2000 Ολομ. κ. α). Με την έννοια πάντως αυτή, μπορεί και οι αγχιστείες πρώτου βαθμού (πεθερός, πεθερά, κλπ.) να περιλαμβάνονται στην οικογένεια του

7. Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας όπως, σε πλήρη ανάλυση, αναφέρονται και στην εκκαλούμενη απόφαση (σελίδες: 6-16), προκύπτουν τα ακόλουθα: Με την από 17-11-2004 διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών διατάχθηκε να ληφθούν από την Ελληνική Αστυνομία τα απαραίτητα μέτρα προστασίας-φύλαξης, κατά το άρθρο 9 του ν. 2928/2001, της , βασικής μάρτυρος κατηγορίας στην υπόθεση για την εγκληματική οργάνωση «.....» (Ε.Λ.Α). Κατόπιν αυτού, για τη φύλαξη της ανωτέρω, που τελούσε σε φρούρηση από τις 5.6.2002, διετίθεντο αρχικώς 7 έως 12-13 αστυνομικοί. Από δε το έτος 2007 διετίθεντο 8 αστυνομικοί του 4ου Τμήματος Επιχειρήσεων και Ειδικών Ελέγχων (βλ. το 8010/4/13-στ/20.5.2010 έγγραφο απόψεων της Δ.Α.Ε.Ε.Β και τις από Νοεμβρίου 2009 ένορκες καταθέσεις των αστυνομικών). Μεταξύ αυτών ήταν και ο υπαρχιφύλακας

.....
Συγκεκριμένα, στις 17.6.2009 του είχε ανατεθεί ειδική υπηρεσία φύλαξης έξω από την οικία της ανωτέρω μάρτυρος στην περιοχή Ανω Πατησίων, κατά τις ώρες 06.00` - 12.00` , ανέλαβε δε κανονικά τα καθήκοντα του, αντικαθιστώντας δύο συναδέλφους του που είχαν εκτελέσει όμοια καθήκοντα κατά στο προηγούμενο εξάωρο. Περίπου στις 06.30, ο ενλόγω υπαρχιφύλακας βρισκόταν στη συμβολή των οδών Λ. καιτης ανωτέρω περιοχής, όπου βρίσκεται η κατοικία της μάρτυρος, με πολιτική περιβολή και καθόταν στη θέση του οδηγού μέσα στο υπηρεσιακό αυτοκίνητο τύπου «.....» που έφερε συμβατικές πινακίδες κυκλοφορίας και ήταν σταθμευμένο επί της πρώτης οδού με μέτωπο προς τη δεύτερη, παράλληλα σε παρτέρι με πυκνή βλάστηση (βλ. την από 17.6.2009 έκθεση αυτοψίας - έρευνας και κατάσχεσης του 1ου Τμήματος Αντιμετώπισης Εσωτερικής Τρομοκρατίας της Δ.Α.Ε.Ε.Β.). Τότε δέχθηκε πυροβολισμούς, από αριστερά και από απόσταση 0,50 έως 3 μέτρων στην κεφαλή, στο θώρακα, στον αριστερό γλουτό και στο αριστερό άνω άκρο από άγνωστα άτομα με δύο διαφορετικά πυροβόλα όπλα, με αποτέλεσμα το θανάσιμο τραυματισμό του (βλ. σχ. 1029/3.9.2009 έκθεση νεκροψίας-νεκροτομής του ιατροδικαστή). Κατά την αυτοψία που διενεργήθηκε στον τόπο της ένοπλης επίθεσης συλλέχθηκαν, μεταξύ των άλλων, 24 κάλυκες φυσιγγίου και, διαπιστώθηκε ότι το δεξί χέρι του θανόντος ακουμπούσε τη θήκη, μέσα στην οποία υπήρχε το υπηρεσιακό του πιστόλι, που ήταν προσαρμοσμένο στη δεξιά πλευρά της ζώνης του πανταλονιού του. Σύμφωνα με την πιο πάνω έκθεση αυτοψίας, η οδός είναι κάθετη προς την οδό και καταλήγει στη, ενώ από τη συμβολή της με την οδό Πατησίων έως τη συμβολή της με την οδό είναι πεζοδρομημένη και έχει κατά μήκος της παρτέρια με πυκνή βλάστηση. Στη δεξιά της πλευρά, με κατεύθυνση από την οδό Πατησίων προς τη Λ. Ηρακλείου, υπάρχει το άλσος «Δρακόπουλου», όπου βρίσκεται εγκαταλελειμμένο νεοκλασικό κτίριο προς το ύψος της συμβολής της με την οδό Δημητρακοπούλου, ενώ στην αριστερή της πλευρά υπάρχουν οικοδομές. Η οδός Δημητρακοπούλου που την τέμνει στην αριστερή της πλευρά, σε απόσταση 23,60 μέτρων από την οδό Πατησίων, εκτείνεται μέχρι την οδό, είναι πεζοδρομημένη μέχρι τη συμβολή της με την οδό Μαρσούκα και φέρει και στις δύο πλευρές οικοδομές και κατά μήκος του πεζοδρόμου, παρτέρια με πυκνή βλάστηση. Και οι δύο οδοί παρουσιάζουν, κυρίως στους πεζοδρόμους, συχνή κυκλοφορία πεζών ημέρα και νύχτα και έχουν επαρκή φωτισμό. Την ευθύνη για τη δολοφονία του ανέλαβε η οργάνωση «.....», με προκήρυξη που βρέθηκε, μετά από τηλεφώνημα αγνώστων στο Δημοσιογραφικό Οργανισμό Λαμπράκη, στο Λόφο Στρέφη της περιοχής Εξαρχείων και παραδόθηκε στη Δ.Α.Ε.Ε.Β. στις 22.6.2009. Εξάλλου, προς εξακρίβωση των συνθηκών υπό τις οποίες επήλθε ο θάνατος του ανωτέρω αστυνομικού διενεργήθηκε ένορκη διοικητική εξέταση, σύμφωνα δε με την από 30.11.2009 έκθεση πορίσματος Ε.Δ.Ε. του αστυνόμου Α΄ του Τμήματος Αντιμετώπισης Διεθνούς Τρομοκρατίας της Δ.Α.Ε.Ε.Β.: Ο θάνατος του ήταν αποτέλεσμα τρομοκρατικής ενέργειας, που εκδηλώθηκε ενώ αυτός εκτελούσε διατεταγμένη υπηρεσία, η οποία «...συνεπάγονταν αυξημένο κίνδυνο, καθόσον αφορούσε προστασία-φύλαξη προσώπου που κατέθεσε ως μάρτυρας κατηγορίας σε σοβαρή υπόθεση τρομοκρατίας...». Εξάλλου, «..δεν οφείλεται σε βαρύ πταίσμα του ιδίου, αφού κατά την εκτέλεση των υπηρεσιακών του καθηκόντων κατέβαλε την απαιτούμενη επιμέλεια του συνेतού και ευσυνείδητου ανθρώπου που αξιώνει ο νόμος στον κύκλο της υπηρεσιακής του δραστηριότητας...» και προσπάθησε να χρησιμοποιήσει τον ατομικό του οπλισμό, αλλά χωρίς αποτέλεσμα γιατί «δέχθηκε καταιγισμό πυρών». Καταλήγει δε η ίδια έκθεση στο συμπέρασμα ότι δεν προέκυψε πειθαρχική ευθύνη του δολοφονηθέντος, καθώς και ότι ο θάνατος του «προήλθε προδήλως και αδιαμφισβήτητα», λόγω και κατά τη διάρκεια διατεταγμένης υπηρεσίας. Περαιτέρω, κατέθεσαν ενόρκως, ως μάρτυρες, η, η χήρα του θανόντος, ο Προϊστάμενος του Τμήματος Επιχειρήσεων και Ειδικών Ελέγχων της Δ.Α.Ε.Ε.Β., ο επικεφαλής της ομάδας φύλαξης, και άλλα πέντε μέλη της ίδιας ομάδας φύλαξης της, δηλαδή οι και Οι ενλόγω αστυνομικοί αναφέρουν στις καταθέσεις τους, μεταξύ άλλων, ότι εκτελούσαν ανά ένας την υπηρεσία, φύλαξης, συνοδείας, κλπ., της, εκτός από τη νυχτερινή υπηρεσία που την εκτελούσαν δύο άτομα, όταν υπήρχε δυνατότητα και ότι τούτο γινόταν επί αρκετά έτη, χωρίς να εναλλάσσονται συχνά τα υπηρετούντα αστυνομικά όργανα, προκειμένου να μην είναι εύκολη η

αναγνώριση και στοχοποίησή τους. Επίσης, ότι τα υπηρεσιακά οχήματα που χρησιμοποιούσαν δεν άλλαζαν συχνά και ότι το συγκεκριμένο παρουσίασε τεχνικά προβλήματα και δυσλειτουργία στο παράθυρο του οδηγού (βλ. καταθ.), ότι από καιρό η παρακολούθηση είχε γίνει «στατική» έξω από τη φυλασσόμενη οικία, όπως είχαν διαταχθεί και ότι η συγκεκριμένη περιοχή καθιστούσε δυσχερή τη φύλαξη-παρακολούθηση και τον εντοπισμό ύποπτων κινήσεων, γιατί υπάρχουν πεζόδρομοι με συχνή κυκλοφορία πεζών, παρτέρια με πυκνή βλάστηση και παρακείμενο άλσος.

8. Επειδή, στη συνέχεια, ασκήθηκε από τους εκκαλούντες-εφεσιβλήτους η ένδικη αγωγή, με την οποία και το σχετικό υπόμνημα, αυτοί υποστήριξαν ότι ο θάνατος του συζύγου, πατέρα, τέκνου και γαμβρού τους οφείλεται σε εσφαλμένες επιλογές και παράνομες πράξεις και παραλείψεις οργάνων της Δ..Α.Ε.Ε.Β. και της Διοίκησης της ΕΛ.ΑΣ που δεν αξιολόγησαν τη σοβαρότητα του κινδύνου που συνεπαγόταν η φύλαξη της ανωτέρω μάρτυρος. Ειδικότερα, δεν έπραξαν τα δέοντα ως προς την επαρκή επάνδρωση της ομάδας φύλαξης και την αρτιότητα του εξοπλισμού της, ούτε και έλαβαν αποτελεσματικά μέτρα πρόληψης για την ασφάλεια, όχι μόνον της μάρτυρος, αλλά και των αστυνομικών που την φύλαγαν, μολονότι υπήρχαν σοβαρές ενδείξεις για επικείμενες τρομοκρατικές ενέργειες, κυρίως από προηγούμενες προκηρύξεις και ενέργειες των οργανώσεων «.....» και «.....» από τις 5.5.2004 και μετά, με πιο πρόσφατες: α) στις 23.12.2008, οπότε σημειώθηκε επίθεση, για την οποία ανέλαβε την ευθύνη η πρώτη οργάνωση, σε λεωφορείο που μετέφερε αστυνομικούς από την έδρα των ΜΑΤ (Γουδή), β) στις 5.1.2009, οπότε σημειώθηκε επίθεση, για την οποία ανέλαβε την ευθύνη η ίδια οργάνωση, σε βάρος του αστυνομικού που εκτελούσε σκοπιά στο Υπουργείο Πολιτισμού, με αποτέλεσμα το βαρύ τραυματισμό αυτού και γ) στις 3.2.2009, οπότε σημειώθηκε επίθεση στο Α/Τ Κορυδαλλού, για την οποία ανέλαβε την ευθύνη η δεύτερη οργάνωση, με προκήρυξη στην οποία ανέφερε, μεταξύ άλλων: «..αστυνομικοί αρχίστε να υποβάλλετε παραιτήσεις γιατί αλλιώς θα ξεκινήσετε να μετράτε τάφους». Για την απόδειξη των ισχυρισμών τους οι εκκαλούντες-εφεσίβλητοι, εκτός των ανωτέρω πορισμάτων της ΕΔΕ και των ένορκων καταθέσεων, προσκόμισαν και επικαλέστηκαν: α) την ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών 313/7-6-2010 ένορκη κατάθεση του, φίλου της οικογένειάς τους, ο οποίος επαναλαμβάνει τα περί «αποδυνάμωσης» της ομάδας των αστυνομικών που διετίθεντο στη φύλαξη της, παρά την αυξημένη επικινδυνότητα της αποστολής τους, εξαιτίας της οποίας θα έπρεπε τουλάχιστον να είχε αλλάξει ο τόπος κατοικίας αυτής και β) τα εκτενή δημοσιεύματα πολλών ημερήσιων ελληνικών εφημερίδων, με αντίστοιχο περιεχόμενο και δημοσιογραφικές αναλύσεις για «προκηρύξεις» και πιθανές τρομοκρατικές ενέργειες, όπως όλα αυτά λεπτομερώς περιγράφονται στην εκκαλουμένη (σελίδες 14-16). Βάσει αυτών, οι εκκαλούντες-εφεσίβλητοι ισχυρίστηκαν ότι το εφεσίβλητο-εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο οφείλει, κατά το άρθρο 105 του Εισ.Ν.Α.Κ. να τους αποζημιώσει για την ψυχική οδύνη που υπέστησαν από τη δολοφονία του συζύγου, πατέρα, τέκνου και γαμβρού τους κατά την εκτέλεση της πιο πάνω υπηρεσίας του, με τη καταβολή, νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής, ποσού 1.000.000 ευρώ σε καθένα από τους τέσσερις πρώτους και 300.000 ευρώ στην πέμπτη. Τμήματα δε των ανωτέρω ποσών, ήτοι 130.000 ευρώ για καθένα από τους τέσσερις πρώτους και 7.000 ευρώ για την πέμπτη, για τα οποία κατέθεσαν το ανάλογο δικαστικό ένσημο, ζήτησαν να υποχρεωθεί το Δημόσιο να τα καταβάλει στον καθένα τους, ενώ για τα υπόλοιπα ποσά ζήτησαν να αναγνωρισθεί από το δικαστήριο η αντίστοιχη υποχρέωση του Δημοσίου για την καταβολή τους. Αντίθετα, το εφεσίβλητο-εκκαλούν Δημόσιο υποστήριξε, με το πιο πάνω έγγραφο των απόψεων του, ότι η φρούρηση της μάρτυρος γινόταν σύμφωνα με οδηγίες και λεπτομερείς εντολές, ότι ποτέ δεν ανέφεραν οι φρουροί αστυνομικοί υποψίες για τον τρόπο φύλαξης και το βαθμό επικινδυνότητας του χώρου-στόχου, καθώς και ότι τους είχε δοθεί οδηγία, να βρίσκονται πλησίον της οικίας της μάρτυρος, όταν αυτή ήταν μέσα και, χωρίς να είναι ακινητοποιημένοι, να μπορούν να επέμβουν και να λαμβάνουν μέτρα αυτοπροστασίας και φύλαξης κατά «τη διακριτική τους ευχέρεια». Επίσης, το «σέρβις» στο προαναφερόμενο αυτοκίνητο γινόταν στον προβλεπόμενο χρόνο και κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα δεν είχε αναφερθεί τεχνικό πρόβλημα, ούτε αίτημα αντικαταστάσεως του. Πρωτοδίκως, μετά από συντεκτίμηση όλων των προεκτεθειμένων πραγματικών περιστατικών, γεγονότων και αποδεικτικών στοιχείων (που περιγράφονται αναλυτικά στις σελίδες 17 επ. της εκκαλούμενης αποφάσεως), κρίθηκε ότι στοιχειοθετείται η ευθύνη του Ελληνικού Δημοσίου προς αποζημίωση κατά το άρθρο 105 του Εισ.Ν.Α.Κ., ενώ απορρίφθηκαν οι αντίθετοι ισχυρισμοί του Δημοσίου. Ειδικότερα, έγινε δεκτό ότι τα αρμόδια όργανα Διοικήσεως της Ελληνικής Αστυνομίας, κατά παράβαση των καθηκόντων και υποχρεώσεών τους, δεν έλαβαν επαρκή και κατάλληλα μέτρα για την ελαχιστοποίηση των κινδύνων που συνεπαγόταν η συγκεκριμένη υπηρεσία που εκτελούσε και ο αρχιφύλακας, με αποτέλεσμα να μην αποτραπεί η ένοπλη επίθεση σε βάρος του, που είχε ως αποτέλεσμα τη δολοφονία του και συνδέεται αιτιωδώς με τις ενλόγω παραλείψεις. Περαιτέρω, το δικαστήριο, έλαβε υπόψη: α) τις συνθήκες του θανάτου του και τη βαρύτητα των προαναφερόμενων παραλείψεων των οργάνων του Δημοσίου, β) την ηλικία του θανόντος (41 ετών) και των μελών της οικογένειάς του (40 ετών η σύζυγος, 9 ετών η κόρη, 80 και 77 ετών αντίστοιχα ο πατέρας και η μητέρα του), όπως

προέκυπταν από τα προσκομισθέντα πιστοποιητικά, γ) την κοινωνική και οικονομική τους κατάσταση και δ) το ποσό της χορηγηθείσας στις δύο πρώτες συντάξεως από το Γ.Λ.Κ. (2.169,53€ μηνιαίως). Εξάλλου, απορρίφθηκαν οι ισχυρισμοί του Δημοσίου περί καταβολής στους οικείους του θανόντος άλλων ποσών, αφού, σε κάθε περίπτωση αφορούσαν παροχές διαφορετικών νομικών προσώπων (ΤΕΑΠΑΣΑ, ΤΠΔΥ, κ. α). Ετσι, με την εκκαλούμενη απόφαση, έγινε δεκτή εν μέρει η ένδικη αγωγή, ως προς τους τέσσερις πρώτους εκκαλούντες-εφεσιβλήτους και, συγκεκριμένα, υποχρεώθηκε το Δημόσιο να καταβάλει, ως αποζημίωση λόγω ψυχικής οδύνης, στη μεν σύζυγο και στην θυγατέρα του από 130.000 ευρώ σε κάθε μία, καθώς και από 100.000 ευρώ σε καθένα από τους γονείς του. Επίσης, αναγνωρίστηκε ότι οφείλει να καταβάλει επιπλέον ποσό 20.000 ευρώ σε κάθε μία από τις δύο πρώτες, νομιμοτόκως δε όλα τα ποσά από της επιδόσεως της αγωγής (βλ. σχ. το από 15-3-2010 αποδεικτικό επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας Αγγελικής Ταγκαλάκη) και μέχρι την εξόφληση. Ομως, ως προς την πέμπτη εκκαλούσα, δηλαδή την πεθερά του δολοφονηθέντος αρχιφύλακα, το πρωτόδικο δικαστήριο δέχθηκε (κατά πλειοψηφία) ότι αυτή, κατά την έννοια του άρθρου 932 του Α.Κ. δεν περιλαμβάνεται στην οικογένεια του δολοφονηθέντος και δεν δικαιούται αποζημίωση.

9. Επειδή, όλες οι προαναφερθείσες ένοπλες επιθέσεις εναντίον αστυνομικών άρχισαν από το Δεκέμβριο του έτους 2008, λίγες ημέρες μετά το θανάσιμο πυροβολισμό κατά έφηβου μαθητή από αστυνομικό στα Εξάρχεια που, κατά τα κοινώς γνωστά, είχε προκαλέσει έντονες διαδηλώσεις και ταραχές στην περιοχή της Αττικής και την, ευθύνη τους είχαν αναλάβει οι οργανώσεις «.....» και «.....», με προκηρύξεις στις οποίες εκδηλωνόταν το μένος τους κατά των αστυνομικών, η απαξίωση προς τη ζωή αυτών και η σοβαρή πρόθεση τους για νέες ένοπλες επιθέσεις εναντίον τους. Τα γεγονότα αυτά καθιστούσαν πολύ πιθανή, έως αναμενόμενη - και όχι «αντικειμενικώς» μη προβλέψιμη, όπως αβάσιμα υποστηρίζεται με την έφεση του Δημοσίου - την εκδήλωση και άλλων τέτοιων επιθέσεων μέσα στα επόμενα χρονικά διαστήματα. Επομένως, ήταν επιβεβλημένη η **επαγρύπνηση** και η λήψη από την Ελληνική Αστυνομία αυξημένων μέτρων προστασίας του ανθρώπινου δυναμικού της, ιδιαιτέρως δε, εκείνων που, λόγω του αντικειμένου της υπηρεσίας τους ή και των συνθηκών εκτέλεσης της, υπήρχαν αυξημένες πιθανότητες να αποτελέσουν στόχο τρομοκρατών. Τέτοια ήταν και τα μέλη της ομάδας φύλαξης της, η οποία, άλλωστε, τελούσε υπό προστασία επί σειρά ετών και συγκεκριμένα, από τον Ιούνιο του έτους 2002, έχοντας μέχρι και το χρόνο της επίμαχης επίθεσης τον ίδιο πάντα τόπο κατοικίας και προστατευόμενη από, περιορισμένα εναλλασσόμενο και μειωνόμενο, αριθμό αστυνομικών. Οι παράγοντες αυτοί ήταν ικανοί να επιφέρουν ή να συμβάλουν σημαντικά στην κατάλυση της μυστικότητας της αποστολής, αφού, όπως συνάγεται και από τις μαρτυρικές καταθέσεις, τουλάχιστον οι περίοικοι είχαν αντιληφθεί τις «βάρδιες» των φυλάκων αστυνομικών, τις περιπολίες, τα διατιθέμενα για τις κινήσεις τους οχήματα, κλπ. Εξάλλου, τους πολύ αυξημένους κινδύνους της ενλόγω αποστολής επέτεινε το γεγονός πως η περιοχή κατοικίας της μάρτυρος περιβαλλόταν από πεζόδρομους, παρτέρια πυκνής βλάστησης και άλσος, που είχαν συχνή κυκλοφορία πεζών και δυσχέραιναν γενικώς την εποπτεία και την επαρκή παρακολούθηση από τους αστυνομικούς, ενώ διευκόλυναν την προς αυτούς προσέγγιση κακοποιών στοιχείων. Παρ' όλα όμως αυτά, τα όργανα Διοικήσεως της Ελληνικής Αστυνομίας δεν έκαναν καμία συγκεκριμένη προσπάθεια να αποτραπεί ή τουλάχιστον να μειωθεί ο πιθανότατος κίνδυνος της οποιασδήποτε τρομοκρατικής επιθέσεως κατά της ενλόγω ομάδας των αστυνομικών. Ετσι, αυτοί συνέχιζαν να εκτελούν ένας-ένας (αποδυναμωμένοι) την υπηρεσία τους, χωρίς να αντικαθίστανται συχνά από άλλους (μη «γνωστούς» στους περίοικους) συναδέλφους τους, μένοντας κυρίως μέσα στο σταθμευμένο όχημα τους (που επίσης δεν άλλαζε συχνά) και ακολουθώντας τις σχετικές εντολές που ελάμβαναν, έστω και αν οι εντολές αυτές δεν απέκλειαν την όποια «ευχέρεια» των κινήσεων τους. Οι ανωτέρω αμέλειες και παραλείψεις των οργάνων του Δημοσίου συνέβαλαν σημαντικά στο να μην αποτραπεί η συγκεκριμένη επίθεση κατά του, ο οποίος ήταν αρκετά εκτεθειμένος σε αιφνιδιασμούς και δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει, αν και προσπάθησε, τον καταιγισμό των πυρών που δέχθηκε από τα όπλα των τρομοκρατών. Συνεπώς, ορθώς και νομίμως κρίθηκαν αυτά και πρωτόδικος, με την παρόμοια αιτιολογία της εκκαλούμενης αποφάσεως, οι δε αντίθετοι ισχυρισμοί του Ελληνικού Δημοσίου, που επαναλαμβάνονται και με την κρινόμενη έφεση του, είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι, ενώ και όσα προβάλλονται περί «μη συναινέσεως» και «δυστροπίας» της ανωτέρω φυλασσόμενης μάρτυρος για αλλαγή του τόπου κατοικίας της είναι επίσης απορριπτέα, ως αλυσιτελή. Κατ' ακολουθία, το Δικαστήριο, ενόψει και όσων προεκτέθηκαν και έγιναν ερμηνευτικώς δεκτά στις σκέψεις 3-6 της παρούσας αποφάσεως, κρίνει ότι υφίσταται στην προκείμενη περίπτωση αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ: Αφενός των ανωτέρω παραλείψεων και παραβάσεων των καθηκόντων της Διοικήσεως (Ελληνική Αστυνομία) που προσιδίαζαν στη συγκεκριμένη υπηρεσία και υπαγορεύονταν από τις παρατεθείσες διατάξεις και τα δεδομένα της κοινής πείρας και αφετέρου της επελθούσας στους εκκαλούντες-εφεσιβλήτους ζημίας (ηθικής βλάβης). Γεννάται, επομένως, ευθύνη του εφεσίβλητου-εκκαλούντος Δημοσίου προς αποζημίωση της ενλόγω ηθικής βλάβης - ψυχικής οδύνης τους, όπως ορθώς και νομίμως, καταρχήν, έγινε δεκτό και πρωτοδικώς. Λαμβάνοντας δε περαιτέρω υπόψη - ως προς το εύλογο ύψος της χρηματικής αποζημιώσεως, που πρέπει να ..καταβληθεί, νομιμοτόκως, στα μέλη της οικογένειας

του δολοφονημένου αστυνομικού - τους παράγοντες που ήδη περιγράφηκαν με την εκκαλουμένη, το Δικαστήριο κρίνει ότι: Το ποσό των 100.000 ευρώ, που επιδικάσθηκε πρωτοδικώς σε καθένα από τους ηλικιωμένους γονείς τούτου, είναι το εύλογο για την ηθική παρηγοριά και την ψυχική τους ανακούφιση, είναι δε απορριπτέοι οι σχετικοί αντίθετοι ισχυρισμοί τους. Το ποσό, όμως, που οφείλει να καταβάλει στις δύο πρώτες εκκαλούσες - εφεσίβλητες, δηλαδή στη χήρα αυτού και στην ανήλικη κόρη του, πρέπει να ορισθεί σε 200.000 ευρώ για την κάθε μία, σύμφωνα και με τον εν μέρει βάσιμο σχετικό λόγο της εφέσεως τους. Από τα ποσά αυτά, τις μεν 130.000 ευρώ πρέπει το Δημόσιο να υποχρεωθεί να τις καταβάλει σε κάθε μία από τις ενλόγω δικαιούχους και περαιτέρω πρέπει να αναγνωρισθεί ότι οφείλει να καταβάλει σε κάθε μία από αυτές επιπλέον ποσό 70.000 ευρώ. Επίσης δε, κατά τη δοθείσα στο άρθρο 932 του Α.Κ. ερμηνεία, δικαιούται εύλογης χρηματικής ικανοποίησης λόγω ψυχικής οδύνης και η πεθερά του, εφόσον μάλιστα δεν αμφισβητήθηκε ότι και αυτή έτρεφε προς τον θανόντα γαμβρό της αισθήματα αγάπης και στοργής (πρβλ. ΣτΕ: 2986/2009). Η αντίθετη κρίση της εκκαλουμένης είναι εσφαλμένη. Το δε ποσό της αντίστοιχης γι' αυτήν αποζημίωσης πρέπει να ορισθεί σε 10.000 ευρώ, από το οποίο πρέπει να υποχρεωθεί το Δημόσιο να της καταβάλει τις 7.000 ευρώ και να αναγνωρισθεί ότι της οφείλει το υπόλοιπο ποσό των 3.000 ευρώ, με ανάλογη μεταρρύθμιση, ως προς όλα τα παραπάνω, της εκκαλουμένης αποφάσεως.

10. Επειδή, μετά από αυτά, η μεν πρώτη κρινόμενη έφεση πρέπει: α) να απορριφθεί κατά το μέρος που ασκείται από τους τρίτο και τέταρτη εκκαλούντες (γονείς) και β) να γίνει εν μέρει δεκτή ως προς την πρώτη, τη δεύτερη (σύζυγος και κόρη) και την πέμπτη (πεθερά) εκκαλούσα, να μεταρρυθμισθεί ως προς αυτές ανάλογα η εκκαλουμένη και να τους επιστραφεί μέρος των παραβόλων που κατέβασαν, ποσού 50 ευρώ για την κάθε μία. Η δε συνεκδικαζόμενη έφεση του Ελληνικού Δημοσίου πρέπει να απορριφθεί, ως αβάσιμη. Τέλος, πρέπει να συμψηφισθούν, μεταξύ των διαδίκων, τα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 275 παρ. 1 εδ. β' του ΚΔΔ.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Συνεκδικάζει τις δύο εφέσεις.

Απορρίπτει την πρώτη έφεση, κατά το μέρος που ασκήθηκε από τους τρίτο και τέταρτη εκκαλούντες και σύζυγο

Διατάζει να καταπέσουν υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου τα παράβολα που κατέθεσαν αυτοί.

Δέχεται εν μέρει την έφεση αυτή, κατά το μέρος που ασκήθηκε από την πρώτη εκκαλούσα, για τον εαυτό της και ως νόμιμη εκπρόσωπος της δεύτερης θυγατέρας, καθώς και κατά το μέρος που ασκήθηκε από την πέμπτη εκκαλούσα χήρα

Μεταρρυθμίζει ανάλογα την 1690/2011 οριστική απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών.

Υποχρεώνει το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει σε κάθε μία από τις:, το ποσό των εκατόν τριάντα χιλιάδων (130.000) ευρώ και αναγνωρίζει ότι το Δημόσιο οφείλει να καταβάλει σε κάθε μία τους επιπλέον ποσό εβδομήντα χιλιάδων (70.000) ευρώ. Επίσης, υποχρεώνει το Δημόσιο να καταβάλει στη το ποσό των επτά χιλιάδων (7.000) ευρώ και αναγνωρίζει ότι οφείλει να της καταβάλει επιπλέον ποσό τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ. Όλα δε τα ποσά πρέπει να καταβληθούν στις ανωτέρω τρεις δικαιούχους νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής τους (15-3-2010) και μέχρι την εξόφληση.

Διατάζει να επιστραφεί σε κάθε μία από αυτές μέρος των καταβληθέντων παραβόλων εφέσεως, ποσού πενήντα (50) ευρώ και να καταπέσουν υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου τα υπόλοιπα ποσά.

Απορρίπτει τη δεύτερη έφεση που ασκήθηκε από το Ελληνικό Δημόσιο.

Συμψηφίζει μεταξύ των διαδίκων τα δικαστικά έξοδα.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 13 Φεβρουαρίου 2012 και δημοσιεύτηκε στην ίδια πόλη, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, στις 29 Φεβρουαρίου 2012.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΑΝΔΡΕΟΥ

ΓΕΡΑΣΙΜΙΑ ΓΑΛΑΝΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΜΑΡΘΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΑΔΗ

Ν.Σ.